

Opprør

«Vi lovte at når budsjettene kom, når staten stramma inn, når alle de andre partiene svikta løftene sine, da skulle vi være der sammen med folk og slåss. Nå har tida kommet for å holde løftet.»

SIDE 2

MEMLEMSBLAD FOR RØD VALGALLIANSE, NR. 7, 1998

Dette nummer:

MAI-AVTALEN

KOMMUNEØKONOMI

FEMINISME

INTERNASJONALT

KLASSEKAMPEN

FAGLIG DEBATT

Vi holder løftene våre

Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhaus gate 27, 0183 Oslo

C-BLAD

Vi holder løftene våre

Høsten er løftebruddenes tid i politikken. SV vil i regjering med AP og SP, koste hva det koste vil. Sentrum vil være i regjering og driter i politikken. Jagland vil bli statsminister, sammen med hvem som helst hvor som helst, ingen husker Høyre mens FrP har meningsmålere til å finne ut hva de skal mene fra måned til måned.

Det eneste som er sikkert er at statsbudsjettet betyr nye innstramminger for vanlige folk, angrep på kommunøkonomien og svekking av velferden. I en kaotisk verden er et trygt holdepunkt at det er arbeidsfolk som må betale krisa. Nå som før.

RV ga bare ett løfte da vi falt ut av stortinget. Vi lovtet når budsjettene kom, når staten stramma inn, når alle de andre partiene svikta løftene sine, da skulle vi være der sammen med folk og slåss. Nå har tida kommet for å

holde løftet. Statsbudsjettet betyr innstramminger og privatiseringa ruller over Kommunenorge.

Vi har over 70 folkevalgte representanter landet rundt, og hundrevis av aktivister. Ingen kan mer om kommunøkonomi og statsbudsjett enn disse. Ingen kan mer om å organisere kamp enn disse. Nå må vi bruke ressursene. Vi trengs for å forhindre de verste innstramminger i løpet av høsten. Samtidig står vi foran ei listestillingskampanje og valgkampanje i forbindelse med valg 99 som er helt avgjørende for oss.

Høstens budsjettkamp er en av de viktigste delene av listestillings og valgkampanja 1999. Den politiske tyngdeloven vil trekke de andre partiene mot høyre og ansvarlighet i budsjettarbeid. Vi må alliere oss med de folkelige bevegelsene som slåss for arbeid, velferd og skole og komme oss ut på gata. Det er i denne kampen

vi kan legitimere vår rolle i det parlamentariske systemet. Vi er ikke som SV avhengige av å søke «makt» og regjering for å føle at vi har en funksjon i politikken. Vår rolle er å slåss med nebb og klør, penn og stemme for å sette kjepper i hjulene for Oslos planer.

Vi bør kreve opprettholdelse av dagens nivå på velferden, og til og med gå lenger og kreve utbygginger, av skole barnehage og sjukehus. Når de andre sier at det ikke er mulig, skal vi vise at det er mulig. Om så skal være bør vi kreve at vår kommune nekter å betale skatt og avgifter til staten før velferdsbehovet til innbyggerne er dekket. Vi har høsta erfaringer med denne typen arbeid i mange år, og denne gangen er det viktigere enn på lenge, både for oss og for folk. Husk: Vi holder løftene våre.

Aslak Sira Myhre

Listearbeidet er i gang

Med RVs ambisiøse mål om å stille 110 lister til kommune- og fylkesstyrevalgene i 1999 må arbeidet begynne tidlig. Fristen er allerede 1. april 1999.

Av Lars Nygaard

Målet er ambisiøst: ikke bare fordi 110 lister er langt flere enn RV klarte å stille ved valget i 95, men også fordi fristen for innlevering av lister er lagt to måneder tidligere i år enn ved tidligere valg. Før kunne man levere inn lister helt fram til 1. juni, men denne gangen er det ugjenkallelig for sent 1. april.

Dette kan bety at noen som hadde tenkt til å stille lister kan komme til å gå glipp av fristen. Til gjengjeld får vi oss en velfortjent pause før valgkampen starter for fullt.

For å nå dette målet har Landsstyret vedtatt en plan for arbeidet, med delmål fram mot Landsmøtet. Før 1. november skal 75% av alle fylker ha ferdig en liste (enten fylkeslista eller en kommuneliste) og ha ferdig ett lokalprogram for valget. Før 1. januar -99 skal 75% av fylkene

ha nominert en listetopp på 5 personer, eller ha klart et forslag til listetopp. Og før landsmøtet 29. - 31. januar bør listetoppene i alle fylkene være nominert, og 30 kommunelister bør være klare, hvorav minst en i hvert fylke.

For å nå disse ambisiøse målene er det satt ned en egen gruppe som skal jobbe kontinuerlig med listearbeidet framover. Denne gruppa består av Aslak Sira Myra (som er leder av gruppa), Asgeir Bell, Maj Lindholt, Siri Tidemann-Andersen, Chris Hartmann, Per Arne Salo, Ana Lopez, Kristine Mollø-Christensen, Finn Olav Rolijordet, Aksel Nærstad og Hilde Kalleklev.

Konferanser

I november arrangerer RV folkevalgtkonferanse i Oslo. Da samles fylkes- og kommunestyrerepresentantene i RV for å diskutere den politiske situasjonen og statsbudsjettet.

Det skal fokuseres på kampen mot privatisering, og hvordan man kan drive revolusjonært parlamentarisk arbeid. Men i tillegg til alt dette blir en viktig del av arbeidet på folkevalgtkonferansen å diskutere og samordne arbeidet med å stille lister.

Også de andre konferansene som RV arrangerer denne høsten kommer til å ta opp spørsmålet om listestilling på forskjellige måter. For eksempel kommer Kvinnekonferansen i Trondheim 10. - 11. oktober til å ta opp spørsmålet om kvinner i kommune- og fylkestyrrer, og hvordan det kan bli flere kvinnelige RV-representanter og flere kvinner på RVs lister – målet er 50% kvinneandel.

Internett

Elektroniske kommunikasjonsformer vil bli tatt i bruk og satses på, for å sikre rask og billig kommunikasjon mellom listestillingsledelsen og resten av RV-land. Det er opprettet en egen e-post-adresse for listekampanjen: Valg99@rv.no. Og kampanjeledelsen har samlet inn e-post-adresser fra fjern og nær i RV og oppretter flere forskjellige adresselister.

Dessuten er det opprettet en egen mailingliste for RV, som blant annet kan tas i bruk i listestillingsarbeidet. For å melde seg på den kan man sende en e-post til majordomo@kvalito.no, der man skriver «subscribe rv-liste» i meldingsfeltet.

RVs sider på internett (www.rv.no) blir brukt aktivt i kampanjen. Der skal alle listene fra valget i 1995, og listene til valget i 99 legges ut så snart de er klare. Valgsidene er lagt opp på www.rv.no/valg.

Nettsidene vil bli kontinuerlig oppdatert, slik at folk kan følge med på situasjonene i deres fylke. Alle de stedene, fylker og kommuner, som har valgprogrammer for valget i 95 eller 99 oppfordres til å sende det inn – så skal de legges ut på nettsidene.

Opprør

MEMLEMSAVIS FOR RØD VALGALLIANSE

Besøk Rød Valgallianse på internett
www.rv.no

Ansvarlig redaktør: Lars Nygaard

Redaksjon:
Finn Olav Rolijordet, Ann-Mari
Volden, Else Merete Thyness,
Aslak Sira Myhre

Grafisk utforming: Lars Nygaard

Trykk: Avistrykk Oslo

Adresse:

Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
Telefon: 22 98 90 58
Telefaks: 22 98 90 55
E-post: oppror@rv.no

Rød Valgallianse,

Osterhausgate 27, 0183 Oslo
Telefon 22 98 90 50
Telefax 22 98 90 55

Neste Opprør:

Dødlinje 15. Oktober

i
kommunestyret

Stiller gjerne til gjenvalg

– Det er lettere å markere seg politisk, og nå ut med politikken vår, når du sitter i kommunestyret. Lokalaviser skriver mye om lokalpolitikk, og det er forholdsvis enkelt å få redaksjonelle oppslag. Hadde vi ikke jobbet i kommunestyret, tror jeg RV ville vært langt mindre synlige på Nesodden, sier Eivind Reiersen.

Reiersen har syv års fartstid som kommunestyrerepresentant, og 25 år i AKP og senere i RV.

– Hvilke politiske erfaringer har vært nyttige å ta med seg til kommunestyret?

– Det viktigste møtet i året er det hvor vi legger opp budsjettet for neste år. Jeg har lært meg en del om budsjett og regnskap gjennom jobberfaring og gjennom politiske studier. Økonomi er veldig viktig. Det er basisen for det som skjer, og vi må forstå hvordan økonomien fungerer. Dette er en del av avsløringen av kapitalismens vesen.

– Betyr det at du må ha en økonomisk bakgrunn for å gå inn i kommunestyret?

– Nei, det aller viktigste er at du har et radikalt standpunkt og vet at du er der for å «tjene folket.» At du kan samarbeide med folk utenfor kommunestyresalen for å presse gjennom bedringer. Posisjonen gir deg et bra nettverk til å drive utenomparlamentariske aksjoner.

Selge arvesølv

Nesodden har 14 tusen innbyggere, og er en «sovekommune» til Oslo. Som en kommune med lite næringsliv er de helt avhengige av skatteinntekter.

– Kampen om økte midler fra staten har vært en viktig sak for RV. I kommunevalget i 1995 gikk vi til valg med hovedparolen mot utarming av kommuneøkonomien, forteller Reiersen.

– Hvis du skulle trekke frem noen interessante saker?

– Vi har hatt en del prinsipp saker. I forrige periode foreslo daværende ordfører å selge El-verket. Vi ville tjent 60 - 70 millioner kroner på salget, men samtidig ville det vært å kvitte seg med arvesølvet vårt.

Det ble en svær diskusjon, som endte med at det ikke ble salg.

Seksårsreformen var en annen stor sak i kommunestyret. RV var motstander av reformen blant annet fordi den ville koste kommunene mye. Reiersen fikk gjennom et vedtak om at kommunen skulle kreve full kompensasjon for alle kostnadene ved reformen. Han sørget også for at skolekontoret på Nesodden gjennomførte en undersøkelse av hva seksårsreformen faktisk ville koste i utbygging og ekstra driftsmidler

– Vi kom frem til et tall som lå fire ganger over det staten hadde forutsatt. Den undersøkelsen sendte vi til alle stortingspartiene før de skulle behandle seksårsreformen, og både RV, SV og Kristelig Folkeparti henviste til den under debattene. I ettertid har det vist seg at vi hadde rett.

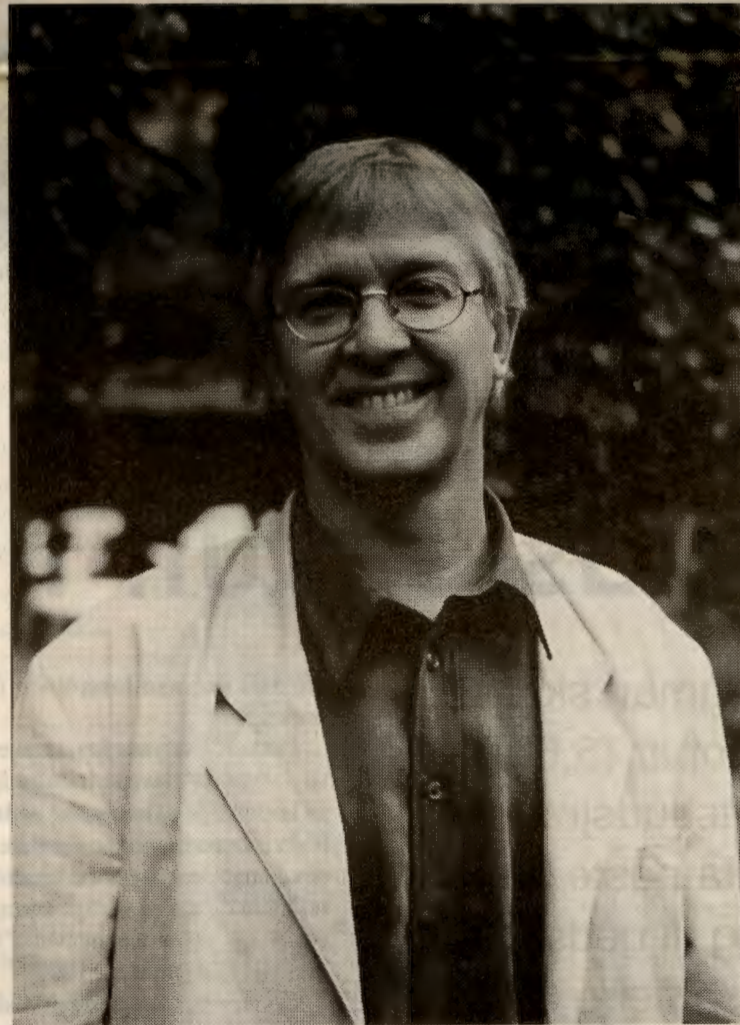
Å bli tatt på alvor

– Hvilken forskjell gjør det å ha RV i kommunestyret?

– Jeg tror det gjør stor forskjell. Vi har en grunnleggende idé bak det vi gjør. Vi jobber for å gi makta tilbake til folk, for en rettferdig fordeling av godene, og for å avsløre kapitalismen.

– Hva er det morsomste du har opplevd som kommunestyrerepresentant?

– Det er at RV blir tatt på alvor. Enten vi liker det eller ikke betyr posisjonen som folkevalgt at folk tar meningene våre seriøst – både de andre representantene, pressen og folk flest. Vi får faktisk gjennomslag for mye av vår politikk, selv om andre partier ikke nettopp vil innrømme det.

– Når du sitter i kommunestyret blir du synliggjort i pressen, sier Eivind Reiersen. Han sitter som alenerepresentant for RV i Nesoddens kommunestyre, men håper å få med seg flere ved neste kommunevalg.
Foto: Else Merete Thyness

Av Else Merete Thyness

Velferden i fare

Det er allerede krise i økonomien til mange norske kommuner. Likevel er det mer sannsynlig at statsbudsjettet vil gjøre kommunene enda fattigere, enn at det blir gjort noen for å bære på situasjonen.

Av Finn Olav Rolijordet

Alt før statsbudsjettet blir lagt fram den 5. oktober, er det krise i kommuneøkonomiene rundt omkring i landet. Det er det siste lønnsoppgjøret som skaper problemer for kommunene.

I tillegg rammes også kommunene av den generelle renteøkningen. Til sammen er ubalansen i kommuneøkonomien på mellom 8 og 10 milliarder. Og når statsbudsjettet legges fram blir det enda værre.

Etterslep

Følgene av dette er at mange kommuner ikke vil kunne sette igang bygging av enerom for eldre, da de mangler pengene til egeninnsats. Etterslepet etter 6-åringreformen er også stort.

Mange kommuner har uløste oppgaver på bygningssiden, slik som mange midlertidige skolelokaler og dårlig inneklima. Over hele landet er det skoler

som ikke oppfyller de nye forskriftene om inneklima og som heller ikke har midler til å gjøre noe med det.

Ikke samlet motstand

Men trenger det å være dårlig råd i kommunene? Selvsagt ikke. RV peker hele tiden på hvilke valgmuligheter politikerne har til å skaffe penger i felleskassa. Vårt siste utspill var skattlegging av aksjeutbytte som er omtalt i egen artikkel.

Dermed går RV motsatt vei av de andre partiene og politikerne. «Kommunal Rapport» meldte i nr 29 at hele 42% av lokalpolitikere tror det er mulig å kutte 5% på to år i utgiftene – de mest privatiseringskåte får utfolde seg. Hele 56% tror dessuten at det er mer å hente på effektivisering uten at det går utover tjenestetilbudet.

Med andre ord – det er mange lokalpolitikere som lojalt vil følge opp innstrammingene i

kommunesektoren. Tilhengerne av markedsøkonomi står fram. Og i mange kommunestyre står RV nesten alene om en prinsipiell avvisning av privatisering.

Blir det kamp?

Vi merker en viss slitasje blant folk. De ansatte på Rjukan Sykehus ber nå om krisepsykatri. De gir opp etter at fylkeskommunen for tiende året på rad varsler nedleggelse.

Mange fagforeningsledere ser også dystert på situasjonen. Med ei god inntekt er det ikke lett å få folk til å kjempe for fellesgodene. Men lærerorganisasjonene forbereder aksjoner når statsbudsjettet legges fram. De vet hva de kan vente.

Spørsmålet er: orker RV å reise kampen, og å delta i den kampen folk reiser? Vi har ikke noe valg hvis vi skal unngå enda større nedskjæringer i et allerede hardt presset velferdstidbud i norske kommuner.

Kutt i kommuneøkonomien betyr kutt i velferden, og går hardest ut over de som trenger omsorg. Arkivfoto

Budsjettkutt i Odda

Tilsaman skal 10 millioner (5,6%) på driftsbudsjettet bli kuttet neste år, i tillegg til nedskjæringer på fleire millioner alt i haust.

Hardanger Folkeblad den 14. september kjem dei førte reaksjonane på «kostnadsprogrammet» som Odda kommunestyre vedtok den 17. juni i år.

Odda Lærarlag og klubben ved Odda ungdomsskule finn det uforsvarleg å vere med på å spare 5,6% neste år. Dei legg vekt på at dette vil ramme kvaliteten på undervisninga hardt og undergrave arbei-

det med den nye læreplanen for grunnskulen.

Odda RV vil rose lærarane for at dei tar ansvar for elevane framfor å vere med på kortsiktige økonomiske nedskjæringer. RV vil oppmøde både foreldre og andre om å engasjere seg for å hindre at skulesektoren og andre viktige kommunale tenester og velferdsoppgåver i Odda blir svekka i budsjettet for 1999.

Diverre var det berre RV sine tre representantar som stemde imot økonomiplanen 1999-2002, der dette kostnadsprogrammet er ein del. Vi fremma ei lang rekkje forslag for å betre kommunen sin økonomi, utan å få flertal for noen av desse. RV gjekk mellom anna inn for at Odda kommune stilte krav til Stortinget om full økonomisk kompensasjon for meirutgiftene i samband med årets tariffoppgjer i kommunesektoren, det kommunale skattøret attende til 1993-nivå og skjerp skattlegging på aksjeutbytte og

øyremerking av desse meirinntektene til kommunane.

Nyleg kune RV-leiinga vise at det skattefrie aksjeutbytte frå norske bedrifter hadde stege med 15 milliardar frå 1996 til 55 milliardar i 1997. (28% skatt på aksjeutbytte fordelt på alle kommunane utfrå innbyggjartal ville kunne gitt Odda kommune ei ekstra inntekt på over 20 millionar). RV foreslo og å utsetje den kommunale innbetalinga til Folgefonn-prosjektet til etter 2002, krav om at Stortinget lyt løyve meir til dette riksvegsprosjektet og at dei 4 kommunale millionane årleg istaden blir satt av til sentrumsutvikling i Odda, Tyssedal, Skare og Røldal og heilt naudsynte trafikkisikringstiltak i kommunen.

Fleirtalet i kommunestyret er så lojale mot egne partifeller i Stortinget at dei godtar at kommuneøkonomien blir undergravid av den statlege økonomiske politikken til fordel for dei rike. Istaden vil

dei overføre byrdene på innbyggjarane i Odda gjennom høge avgifter og svekka tenestetilbod på ei lang rekkje område.

RV i Odda vil vere lojale mot vårt eige lokalprogram, våre veljarar og tidlegare vedtak i kommunestyret. Skal lærarane og andre delar av befolkninga i Odda kunne hindre drastiske kutt i dei kommunale tenestene, er det ikkje nok å kutte ut personalfestar og dyre kurs med hotellovernatting (til dømes i Ulvik). Vi må og gå saman om å kreve større overføringar til kommunane i statsbudsjettet for 1999. Her har fagrørsla en viktig oppgåve.

Fleirtalet i kommunestyret har vedtatt å gje alle dei som no leiar arbeidet med kostnadsprogrammet i kommunen eit optrykk på 4 lønstrinn utover det sentrale tariffoppgjeret. Dete skjedde ei veke etter at spareprogrammet vart vedtatt. Slik viser kommunestyrefleirtalet i Odda «vilje til prioritering».

Av Terje Kollbotn

Ta pengene der de er – fra de rike!

De rike blir skånet for belastningen av den økonomiske krisa. Det er vanlige folk som blir rammet, ved innstramminger i offentlig sektor.

Av Finn Olav Rolijordet

RV sitter med ferske tall som viser at aksjeutbytte økte enormt fra 1996 til 1997. Totalt ble det tatt ut 54 milliarder i aksjeutbytte, av dette gikk 8,7 milliarder utenlandsk-kontrollerte selskaper.

Tallene, som er innsamla av Dun & Bradstreet for Rød Valgallianse, viser at veksten i aksjeutbytte til utenlandsk kontrollerte selskaper er så mye som 30%.

Enorme overskudd

Det ble i 1997 tatt ut utbytte som tilsvarer kostnadene ved å drive hele sykehussektoren i et år. Utbytte som gikk til utenlandske aksjonærer kunne drevet universitetet i Bergen i 6-8 år, det kunne vært bygget 18.000 nye studentboliger eller det kunne vært oppretta 80.000 barnehageplasser. Tallene viser hvilke enorme verdier som tappes av de store sel-

skapene, og hvor rikt Norge egentlig er.

Det er blant annet for å sikre slike utbytter for innenlandske og utenlandske aksjonærer at økonomene og politikerne nå skriker på innstramminger, sier RV leder Aslak Sira Myhre i en kommentar.

RV foreslår å skattlegge disse pengene i forbindelse med årets statsbudsjett.

Høstens medisn for Bondevik

Dr.øk med. Aslak Sira Myhre, også kjent som partileder i Rød Valgallianse, har medisinen som vil sikre Bondevikregjeringa mot flere depresjoner. Hvis Bondevik og regjeringa skattlegger utbytte på samme måte som vanlig lønnsinntekt, vil dette tilsvare de kuttene som nå diskuteres og mere til.

Sira Myhre foreslår dette i forbindelse med at RV har fått tall på utbytte for norske og utenlandske aksjonærer i 1997.

– Bare ved å ta skatt på utbetalingene i de selskapene som er

utenlandsk eid, ville man kunne finansiere alle kravene til elevorganisasjonene inkludert gratis læremidler.

Sira Myhre hevder at de innstramminger som gjøres nå, blant annet gjøres for å sikre utbytte også for framtida. – Det er ikke arbeidstakerne i Norge eller offentlig sektor som har skapt krisa, og det er heller ikke vanlige folk som har skummet fløten av de siste åras oppgang. Likevel kuttes det nå i offentlig sektor og privat kjøpekraft. Hvis målet er å få bedre inndekning på statsbudsjettet, burde de som faktisk har tatt ut de enorme overskuddene bli straffa.

Innstramminger som kommer nå er ikke nødvendige, krisa brukes som et argument for å ta fra folk kjøpekraft. For et år siden var problemene motsatt, oppgangen var for stor. Også da var politikernes løsning å stramme inn vanlige folks forbruk. Uansett hva som feiler økonomien er det den vonde medisinen som skrives ut. Dette må det bli slutt på, avslutter Sira Myhre.

Smått og godt i RV

Studier I

Fredrikstad RV har startet opp høstens arbeid med studier på heftet «Fattig og rik». 3 møter er planlagt utover høsten.

Studier II

Internasjonalt Utvalg har søkt SNV og Norad om midler til arbeidet mot MAI-avtalen.

Fattig og rik

Heftet om forskjells-Norge som kom på forsommeren nærmer seg et opplag på 350. Heftet trykkes opp på eget «hustrykkeri» etter behov. Et opplag av denne størrelsen er veldig bra i RV-sammenheng.

Sosialismestevnet

Innledningene fra Sosialismestevnet, ihvertfall de vi har fått skriftlig, vil foreligge i bokform om kort tid. Følg med på annonsering i Klassekampen og på våre hjemmesider www.rv.no.

Felleslister I

Vågan RV har på medlemsmøte avvist utspill om fellesliste med SV. De har også avvist et forslag om kvinneliste. Vågan var RVs sterkeste kommune i stortingsvalget.

Felleslister II

Trondheim RV har på medlemsmøte avvist forslag om fellesliste med SV.

Felleslister III

Arbeidsutvalget har godkjent en videreføring av felleslista mellom Miljøpartiet De Grønne og RV i Vest-Agder. I inneværende periode er det de grønne som har representanten. Neste periode vil lista toppes av en rød og trolig vil lista beholde mandatet til fylkestinget i Vest-Agder.

Konferanser

Det er mange konferanser i RV i høst. Innvandrerrutvalget har valgt å dra nytte av dette og planlegger en egen samling i forbindelse med Folkevalgtkonferansen. Møtet er fredag den 6. november. Vil du være med? Ta kontakt med partikontoret.

Innmeldinger

De to siste ukene i oktober er det vervekampanje i RV. Vi fikk en forsmak på den mandag 14. september. Da lå det 5 nye innmeldinger og ventet innsendt fra hjemmesidene våre. Vi vil ha flere slike mandager!

Kommunekrisa

I følge faksimile fra Varden, innsendt fra lokallaget (om bare flere kunne gjøre slikt!), har RV sin representant i Bamble – Ole Roger Dyrkorn – vært på barrikadene igjen. I påvente av at de sentrale myndighetene innser hva de er i ferd med å gjøre med kommunøkonomien, vil han bruke kommunens fondsmidler i stedet for å kutte.

Utenlandsk aksjeutbytte fra norske bedrifter

År	Bedrifter med utenlandsk eierandel over 50%	Totalt utbytte	Utenlandsk eierutbytte i % av totalt utbytte
1997	8.751 mill		
1996	6.653 mill	34.078 mill	19.5 %
1995	6.196 mill	28.867 mill	21.5 %
1994	5.206 mill	24.367 mill	21.4 %

I tillegg kommer utbytte fra bedrifter der utenlandske aksjonærer har under 50% eierandel. Opplysningene er innhentet fra Dun & Bradstreet, Norge, basert på innmeldte årsregnskap/meldinger pr 1.august 1998.

Totalt aksjeutbytte fra norske bedrifter

År	Totalt utbytte alle foretak Dun&Bradstreet	Totalt utbytte alle foretak unntatt bank/finans - D&B	Statistisk Sentralbyrås beregninger
1997	54.235 mill	47.385 mill	
1996	39.053 mill	34.233 mill	48.600 mill
1995	33.472 mill	28.561 mill	33.900 mill
1994			24.200 mill

Statistisk Sentralbyrås beregninger ligger høyere, da de måler samlet utbytte på et senere tidspunkt og har et større tallmateriale til grunn for beregningene.

Kamp om Oslo-skolen

Istedenfor oppussing av skolebyggene og små klasser ser det ut til at det er rasjonalisering og reformene til Hærnes som er trenden. Men det nytter å kjempe i mot – det har foreldrene og elevene ved Nordtvedt skole vist.

Det nytter å kjempe for en bedre skole. Fra høstens demonstrasjoner for gratis lærebøker. Foto: Finn Olav Rolijordet

Av Ann-Mari Volden

Anne Minken i RVs bystyregruppe har jobbet mye med skolesituasjonen i Oslo. Hun mener at den sentrale politikken til byrådet er økende rasjonalisering og effektivisering av grunnskolen, og at Reform 97 ble brukt som brekkstang i denne prosessen. Det blir lagt stadig mindre vekt på kvalitet og individuell tilpasning av undervisningen.

Skolebyråden, Grethe Horntvedt, har hevdet at statlige standarder og kvalitetskrav, som for eksempel maksimumsgrenser for antall elever per klasse, er stivbente regler som vanskeliggjør en effektiv drift av skolen.

Reform -97

Oslo RVs bystyregruppe har vært aktiv i kampen mot innføring av Reform 97, og ellers vært en viktig støttespiller for mange foreldreaksjoner for bedring av forholdene i grunnskolen i Oslo. Minken forteller at de var i mot innføring av Reform 97 først og fremst fordi de så på reformen som et stort skritt i retning av rasjonalisering og effektivisering av skolesystemet, på bekostning av kvaliteten og hensynet til hver enkelt elevs behov.

Skolene var ikke klare til å ta i mot et stort antall 6-åringer. De slet allerede med plassmangel, dårlig inneklima og generell ressursmangel. Med et årskull til inn i skolen ville mulighetene til å gi barna et fullverdig skoletilbud bli enda mindre. Ut i fra dette mente bystyregruppa at 6-åringene ville ha det bedre i barnehage.

Men reformen ble som vi vet kjørt i gjennom i hurtigtogs fart, og det har i ettertid vist seg at RV fikk rett i mange av

sine dystre spådommer. På flere skoler finnes det ikke nok rom til at hver klasse kan ha sitt faste klasserom. Mange klasser blir undervist i matte og engelsk på skolekjøkkenet eller i musikkrommet. Og flere undervisningslokaler som ble formelt godkjent like før innføring av Reform 97, er nå blitt beordret stengt av bydelsoverleger av hensyn til barnas helse.

Rasjonalisering og effektivisering i Osloskolen.

Anne Minken mener at å øke elevtallet per klasse har vært sentralt i byrådets rasjonaliseringspolitikk. Dette fører ikke bare til at det blir fysisk trangt i klasserommene, men også til at undervisningen nødvendigvis blir mindre individuelt tilpasset. Og sist men ikke minst at inneklimaet blir betydelig forverret når flere er stuet sammen i klasserommene. Dagens skolelov tillater 28 elever per klasse.

Endringer i skoleloven som trer i kraft ved årsskiftet, åpner for muligheten til å fylle på klassene utover denne grensen underveis i skoleåret. Dette mener Minken vil ramme sosialt skjevt. Søndre Nordstrand og Gamle Oslo er bydeler som allerede sliter hardt med ressursmangel, store klasser og høy andel elever med innvandrerbakgrunn. Søndre Nordstrand og Gamle Oslo er i tillegg de bydelene med størst innflytting. Forholdene for elevene ved skolene i disse bydelene vil dermed kunne bli ytterligere forverret etter innføring av denne ordningen.

Fra årsskiftet vil det også bli opprettet driftsstyrer for grunnskolene, med repre-

sentanter for foreldrene, de ansatte og kommunen. Driftsstyret vil overta en del av ansvaret for skolens drift, men har ingen reell makt. De må arbeide innenfor byrådets fastlagte budsjettammer. Minken er redd denne organisatoriske reformen er et forsøk på å kneble motstanden fra foreldrene, og en mulighet for byråden til ansvarsfraskrivelse. Når de har egne foreldrerepresentanter i driftsstyret, får hun mulighet til å skylde på at det er disse som ikke gjør jobben sin godt nok.

Men Minken har merket seg en økende bevissthet blant foreldre om hva de bør kreve av kvalitet i skolehverdagen til barna sine, og en økende vilje til å kjempe for forbedringer. Dette viser de mange foreldreaksjonene som har vært kjørt i gang, med en foreløpig topp i forkant av innføringen av Reform 97.

Hun håper derfor at foreldrene ikke lar seg lure av skolebyrådets forsøk på å kanalisere all motstand inn i formelle former, men fortsetter å kjempe gjennom uformelle aksjoner.

Aksjonen ved Nordtvedt Skole.

For over et år siden gikk to mødre ved Nordtvedt skole i spissen for en stor foreldreaksjon. Ildsjelene Kristin Groven Holmbo og Tone Johansen ville ikke finne seg i at barnas helse og utvikling var truet av de dårlige forholdene ved skolen. De har jobba mye med dokumentasjon av hvor elendig inneklimaet var i klasserommene.

I tillegg har de hatt flere punktmarkeringer.

De troppet opp med noen av barna på Rådhuset og leverte et protestskriv til

skolebyråd Horntvedt i fjor. Horntvedt mente mildt sagt at det var upassende å ta med barn på kontoret, og at dette hadde ikke barna mulighet til å forstå. Men dette gjaldt jo barna selv – så hvorfor skulle ikke de delta? Denne konkrete aksjonen ble dekket i lokalpressen, og de ble også invitert i NRKs Til debatt-program.

I følge hovedverneombudet for Osloskolen var det i fjor høst to skoler som var i en helt prekær situasjon. Det måtte settes i gang strakstiltak ved Huseby og Nordtvedt, mente hovedverneombudet. Den 22. desember kom den lenge etterlengta rapporten for inneklimaet i Osloskolen, med byrådets prioriteringsliste. Her kom Nordtvedt skole på plass nummer 90 av 110 skoler!

I vår oppfordret aksjonskomiteen til frivillig å ta barna ut av skolen én dag. Rundt 20 elever kom på skolen den dagen, mens de nærmere 200 andre gikk i demonstrasjonstog fra Kalbakken til Stortinget og Rådhuset.

Marius Vasåsen Hansen, ved RVs bystyrekontor, tok på et tidlig tidspunkt kontakt med Foreldreaksjonen for å tilby støtte. Oslo RVs bystyregruppe har vært en aktiv støttespiller hele veien, særlig i jobbingen med den byråkratiske og parlamentariske delen av aksjonen.

Han forteller at bydelsoverlegen nå har stengt lekerommet i skolefritidsordninga ved skolen på grunn av helseskadelig inneklima og muggsoppdannelser. Og minstekravet de satte frem på 8,5 millioner kroner til bedring av inneklima er nå blitt bevilget. Denne aksjonen må så langt sies å være vellykket. Det er mulig å gjøre noe!

Kvinner fra fattige land – de nye slavene i Norge?

Samtlige kvinner i Trondheim bystyre utfordrer kvinnelige kommunerepresentanter, fagforeningskvinner og andre til å drive politisk press og arbeide for at mishandlede utenlandske kvinner skal få bli i Norge etter skilsmisse.

Av Maj Lindholdt

Astri Holm fra RV er aktiv i arbeidet for å sikre utenlandske kvinner mot å bli sendt ut av landet ved skilsmisse

Den nystartete initiativgruppa for rettsfond for mishandlede utenlandske kvinner samler nå inn penger for utenlandske kvinner som er blitt mishandlet av norske ektemenn og som trenger rettshjelp for å få bli i Norge etter skilsmisse.

Astri Holm er svært aktiv i støttearbeidet for mishandlede utenlandske kvinner som ønsker å bli i Norge etter samlivsbrudd. Hun forteller at alle kvinnene i bystyret og formannskapet i Trondheim skrev under på et brev til justisminister Aud-Inger Aure (KrF) i mai, hvor de ba justisministeren «rydde opp i sin egen forvaltning, slik at rettspraksisen blir i tråd med gjeldende bestemmelser og tolkninger på dette området».

De nye slavene

Den tverrpolitiske initiativgruppa utfordrer andre kvinner til å ta stafettspinnen fra Trondheim og øke det politiske presset på de sentrale myndighetene i Norge. Bakgrunnen er at utlendingsloven ble endret i de utenlandske kvinnenes favør i 1993. Dermed ble rettssikkerheten for kvinnene styrket på papiret. Men fremdeles opplever mange kvinner å få avslag på søknader om oppholdstillatelse selv om de har dokumentert grov fysisk og psykisk vold.

De trønderske kvinnepolitikere kaller kvinner fra fattige land «de nye slavene i Norge». De reagerer kraftig på at norske menn «importerer» koner fra fattige land til en hverdag som altfor ofte blir helt annerledes enn kvinnene var forespeilt. Både fysisk og psykisk mishandling forekommer hyppig. Etter loven skal de ha krav på å få bli i Norge etter skilsmisse hvis ekteskapet har vart i tre år.

Økte rettigheter

Justisminister Aure svarte i juli at departementet ikke vil gjøre endringer i utlendingsforskriften, men vil «iverksette enkelte tiltak». Departementet vil be Utlendingsdirektoratet utarbeide retningslin-

jær for behandlingen av sakene.

Med hensyn til påstander om mishandling legger Aure til grunn at «... kvinnens livskvalitet er blitt redusert. Denne reduksjonen må ikke være av forbigående art.» ... «Det må sannsynliggjøres at kvinnen faktisk har vært mishandlet i samlivet. Kravet til sannsynliggjøring skal imidlertid reduseres i forhold til dagens praksis, i det utgangspunktet skal være at påstand om mishandling legges til grunn med mindre det foreligger holdepunkter for å anta at påstanden ikke er riktig. I denne sammenheng nevner vi at utlendingsmyndighetene som utgangspunkt ikke skal be om ektemannens/samboerens uttalelse til påstanden om mishandling. Men er det holdepunkter for å anta at påstanden ikke er riktig, og at en uttalelse fra ektemannen/samboeren kan bidra til å avdekke dette, bør det vurderes å høre ham.»

Justisministeren mener at oppholdstillatelse fortsatt skal gis etter paragraf 21 tredje ledd og være «et subsidiært oppholdsgrunnlag i forhold til andre grunnlag», og viser til «de små kravene som skal stilles til sannsynliggjøring av at mishandlingen har funnet sted.»

Hun lover nye retningslinjer for behandling av søknader for fri rettshjelp for utenlandske kvinner som søker fornyet oppholdstillatelse etter samlivsbrudd og «en liberal innvilgelsespraksis etter rettshjelplovens §13 tredje ledd» etter at retningslinjene er trådt i kraft.

Innsamling av penger

– Kvinnene i Trondheim synes det er bra at Justisdepartementet arbeider med saken. Men det hjelper ikke kvinnene som er midt oppe i det nå, kommenterer Astri Holm. Hun har – sammen med Ragna Binde (SV), Toril Strand (AP) og Liv Sandven (KrF) – tatt initiativ for å samle penger til et rettsfond

for mishandlede utenlandske kvinner. Fondet skal brukes til bistand for kvinnene som ikke får fri rettshjelp.

Det første målet er å samle inn 20.000 kroner for at en bulgarsk kvinne i Trondheim skal kunne prøve søknaden om oppholdstillatelse i Norge for retten. Hun er skilt fra en norsk mann, og har fått beskjed om å returnere til Bulgaria av norske myndigheter. Foreløpig har styret i FO i Trondheim bevilget 1.000 kroner til fondet. Midlene som kommer inn utover kostnadene i forbindelse med rettsaken til den bulgarske kvinnen, skal brukes til bistand for andre kvinner i tilsvarende situasjoner og til arbeidet for å sikre mishandlede utenlandske kvinner fri rettshjelp. – Det er et naturlig krav i et land som påberoper seg å ha en likestillingspolitikk som er blant de beste i verden, avslutter Astri Holm.

Gi etter evne til rettsfondet for mishandlede utenlandske kvinner

Gi etter evne – alle bidrag kommer godt med. Hva med en innsamling på jobben, på lokal-lagsmøtet, eller i fagforeningen?

Pengene settes inn på konto:

**Rettsfond for kvinner
v/Astri Holm
Arne Fjellbusv. 4E
7033 Trondheim**

konto nr 4200 36 44183

Avis med sterke meninger

I går blei familien ringt opp av en medieundersøker. Han spurte hvilke aviser vi leser og hvilken avis som har de sterkeste meningene. Vi, det var en av døtrene mine som ble spurt, svarte Klassekampen.

Ja, tenkte jeg først. Klassekampen er heldigvis en "meningsavis".

Av Eva-Lill Bekkevad

Men er det egentlig sant at Klassekampen har sterkere meninger enn andre aviser? Eller er mediene et godt eksempel på at under kapitalismen ser ting helt annerledes ut enn det i virkeligheten er? De er vel ikke akkurat fri for meninger de andre avisene heller, sjøl om de ikke akkurat har de samme meningene som oss? Og sjøl om en del av dem ønsker å framstå som "objektive".

Farlige tanker

Det fins to typer farlige tanker i samfunnet: Tanker som er farlige for oss, som holder motstanden nede, som tar fra oss trua på at det nytter å gjøre noe, som tuter oss øra og øya fulle med at det er andre som er viktige og at vi bare er utgiftsposter. At vi er for stygge. At en episode av yndlingssåpa di er viktigere enn å gjøre noe, osv. osv. Og så er det de tankene vi skal prøve å formidle gjennom Klassekampen. De tankene som

Verv nye abonnenter til Klassekampen!

Foto: Else Merete Thyness

er farlige for makta.

En viktig grunn til at Klassekampen blei starta, var å skaffe et rom for vanlige folk. Et forum for radikale tanker. Ei avis som fortalte sannheten om alt fra krigen i Vietnam til streiker i Norge. Etter mitt syn er Klassekampen om mulig enda viktigere i dag, for mediebildet i Norge og Vest-Europa er verre enn det var for 30 år sia da avisa blei starta.

Likere og likere fjernsyn

Fordi kanalene slåss om de samme seerne til de samme programmene i den samme sendetida, må de sensurerer seg sjøl. Her må alt være enkelt og populært. TV-kanalene må bringe nyheter som er av interesse for alle og enhver, nyheter som selger godt: altså nyheter om sex og blod. Nyhetene skal sjokkere og ryste, men ikke for mye, og de skal ikke gi økt forståelse. De skal handle om hendelser som samler folk i felles opplevelse. De skal ikke gjøre oss opprørte og ikke splitte folk, da kunne jo noen komme til å slå av eller skifte kanal.

Den enkleste metoden for å oppnå dette er å fortelle om sjokkerende hverdagstragedier og -hendelser som vi alle kan forutsi med største sikkerhet at vil finne sted. Ulykker og forbrytelser er nettopp slike hendelser. Derfor sitter vi i dag over hele landet og føler med noen som har mistet mor i en bilulykke i Akershus, eller noen som har drukna på Vestlandet. Mens vi får se bilder fra ulykkesstedet. Men sjøl om alle veit at den økte privatbilismen fører til økt trafikkdød, blir den siden av saken aldri berørt. Ei heller om kriminalpolitikken i Norge fungerer osv. osv. Ulykker er noe som kan hende alle, og som vi alle kan leve oss inn i.

Når nyheter blir borte

Anders Heger, tidligere journalist, nå forlagsredaktør, har en fast spalte i Dagsavisen Arbeiderbladet i Oslo hver søndag, som jeg leser med stor glede. Tidlig i sommer skreiv han om sultkatastrofen i Sør-Sudan, eller egentlig først og fremst om medias dekning av den. Dette er en katastrofe som bistandsapparatet hadde kjent til, og advart mot, lenge. De hadde sendt ut pressemeldinger og hatt pressekonferanser for å få opp-

merksomhet om innsamlingsaksjonene sine, uten å få særlig opplutning. Sultkatastrofen i Sør-Sudan er verre enn den på 1980-tallet som førte til at rockemusikerne starta sine store "Live Aid"-kampanjer. Det er snakk om at så mange som 2 og en halv million kan komme til å dø av sult – det tilsvarer mer enn halvparten av alle nordmenn.

Denne katastrofen hørte Anders Heger for første gang om på svensk radio, en fredag tidlig i juli. Neste gang han hørte om den var i den siste nyhetssendinga på NRK radio samme kveld. Som den aller siste nyheten i sendinga. Den som han, som tidligere nyhetsjournalist kunne fortelle oss er "strikken" i ei sending. Dersom innslaget om fotball-VM og opptrappinga til bronsefinale og finale hadde vart et halvt minutt lenger, ville innslaget om sultkatastrofen i Sudan blitt kutta ut også denne gangen. Slik er virkeligheten i en nyhetsredaksjon. Dette må de forholde seg til – for å selge.

Når det skal gå så fort, og gå så lite i dybden, og holde på så mange lesere og seere, må en ta i bruk enkle ord. Ord som har et innhold som er kjent fra før, som vekker kjente følelsesmessige reaksjoner hos publikum. Vi kjenner det fra nyheter om innvandring for eksempel: Islam, islamsk, islamittisk. Er det skautet eller sløret ei jente eller kvinne i Oslo bærer islamsk? Eller er det islamittisk? Eller kanskje det bare er et stykke tøy. Et hodeplagg båret for skjønnhet og tradisjon? Og hvorfor er en 18-åring mann når han er raner, men gutt når han er omkommet i trafikken? Gjør bruken av ord noe med hva vi forstår når vi leser og hører dem? Ordene som velges av journalistene bidrar ofte til å skape fantasibilder og frykt hos leser og seer. Eller de bidrar til å forsterke et allerede kjent vrengebilde av virkeligheten.

Slik blir for eksempel kampen mot nazister og rasister til gjengoppgjør. Hva kampen virkelig handler om, tilsløres, og det bidrar til at det blir vanskeligere for folk å ta stilling. Hvis det bare er to gjenger som støter sammen, er de vel like gode? Og hvis man, som jeg, ikke kjenner seg som noe gjengmedlem blir det vanskeligere – og skumlere – å gå i den neste demonstrasjonen.

Denne medieverdene er det altså at radikale

og opprørske folk skal slåss seg inn i. For å fortelle folk at det nytter å gjøre noe. At det går an, og er helt nødvendig, å forandre verden. At revolusjon er bra for folk.

Pierre Bordieu skriver i boka si *Om fjernsynet*:

«Vi kunne tenke oss at jeg i dag var en som ønsket å få satt pensjonsalderen ned til 50 år. For noen år siden ville jeg ha organisert en demonstrasjon, vi ville ha malt paroler, vi ville ha gått i tog, vi ville gått til Undervisningsdepartementet. I dag – og det er bare en liten overdrivelse å si det slik – må en i stedet ansette en dyktig mediarådgiver. Så kan vi lage et opplegg rettet mot media, noen greier som vil gjøre inntrykk, med noen som kler seg ut, kanskje har på seg noen masker, og så oppnår vi med fjernsynets hjelp en virkning som ikke vil være langt fra det en kunne ha oppnådd med et demonstrasjonstog på 50 000 personer.»

For egen del vil jeg legge til at sjøl dét begynner det å gå inflasjon i etter hvert. Så vi ville trolig bare lykkes dersom det var en stille dag på desken Den virkeligheten jeg på subjektivt og uvitenskapelig vis har beskrevet her er det jeg vil kalle journalismen. Journalistenes beskrivelse av virkeligheten for hverandre, av hverandre og sjølsagt; for et høyest mulig seer- og lesertall.

Klassekampen finnes

Klassekampen er 30 år. Den har vært dagsavis i over 20, og overlevd krise etter krise, takket være sine venner. For denne avisa er svaret på våre bønner og lønn for alt vårt strev. Ei avis som har som mål nettopp å utvikle og organisere folks motstand fra frustrasjon til aktivitet. Ei avis som ønsker å beskrive en annen virkelighet enn den medieskapte. Som vil slippe til folk slik at vi kan se hverandre i alt vårt strev og all vår kamp. Og for å synliggjøre hvordan makta klamrer seg fast til posisjonene sine med alle tilgjengelige og nødvendige midler. Ei avis som på sitt beste til og med fungerer som korrektiv og inspirator for journalister i andre medier.

Men det mangler noe i Klassekampen også. Jeg har ikke tenkt å lage mangellapp, men ønsker å sette søkelys på i hvert fall én viktig mangel. På årets Rød Front sommerleir fortalte en av innleiderne om arbeidsforhold jeg ikke drømte om at eksisterte i Norge. Om sesongarbeidere uten fast arbeidstid, uten fast ansettelse. Ingen tariffavtale og en sjef som hadde for vane å be folk om å gå og ikke komme igjen, dersom han var sur for noe. De hadde endelig danna klubb, og for første gang hadde noen som blei sendt hjem av sjefen kommet tilbake på jobb igjen. For meg høres dette ut som en arbeidsplass i en frihandelssone i

den tredje verden, ikke en industribedrift i Norge.

Og hvorfor tok jeg så feil? Fordi Klassekampen ikke har skrevet om det. Avisa står alltid i fare for å bli ei avis for de vellykka – ikke de rike og de med makt, men de som jobber under ordna forhold, som har tariffavtalene sine i orden osv.

Jeg utfordrer Klassekampen til å begynne å fortelle oss mer om hvordan verden egentlig ser ut. For jeg trur det er viktig, og jeg trur ingen andre kan gjøre det. Dagbladet kunne skrivi om bedriften, men det ville blitt en sosialpornografisk reportasje om de stakkars ungdommene og utlendingene som ikke har vett til å slåss for rettighetene sine. "VG hjelper deg" kunne sikkert ha skrevet om saka, kanskje til og med fått til noen endringer.

Men Klassekampen kan skrive om dem slik at de ser seg sjøl. Bli stolte av seg sjøl for det de har fått til, og samtidig får synliggjort hva de fortsatt må slåss for. Og Klassekampen kan skrive om det slik at andre lærer av det også, og lar seg inspirere til å forbedre sine forhold.

Derfor er avisa avhengig av våkne lesere. Men også av lesere som er kritiske og "opposisjonelle". Det er vår jobb å sikre at avisa fortsetter å organisere og inspirere til opprør.

Skal avisa kunne jobbe sånn, eller sånn som de faktisk jobba med saken om privatiseringa av bussene i Bergen i sommer, eller med 20-årsjubileet til loven om sjøbestemt abort, er de avhengig av at vi som ikke arbeider i redaksjonen gjør jobben vår også.

Vi må tipse, men det er ikke nok. Det holder ikke å ringe klokka fire å melde i fra om at "det blir en jævlig brå aksjon her i morra..." Så vi må tipse tidlig nok også. Helst så tidlig at redaksjonen rekker å prioritere tipset og planlegge hvordan de skal drive en organiserende journalistikk på det. Om de skal lage kampanje. Hvordan de skal lage kampanje.

Jo tidligere de får et tips, jo enklere er det også for avisa å stille krev til oss som er lesere og venner. Krav om at vi skal spre avisa når saken kommer på trykk. At vi skal bruke den til å verve abonnenter. At vi skal gjøre avisa kjent for nye grupper osv. Og vi må faktisk gjøre det også...

Bli med og skaff 3500 nye abonnenter til Klassekampen i høst! Alle som er medlemmer av RV, alle som stemmer RV må bli abonnenter. Start med å sende inn navnet på alle de du kjenner som du syns burde bli fast leser av Klassekampen – avisa med de sterke meningene.

RVs ukjente politikk

På utallige oppfordringer trykker OPPRØR herved svarene på spørsmål om hva RV egentlig mener om hundehold.

Av Finn Olav Rolijordet

Vi som sitter i RV-ledelsen må svare på mange ulike henvendelser, blant annet en henvendelse fra hundeblaget Voff! om hva RV mente om hundehold. Spørsmålene er ikke gjengitt i sin helhet – men hva gjør vel det? Voff!

1. Lovfeste rett til å ha hund i borettslag?

Nei. Her står ulike interesser opp mot hverandre – blant annet vil hensynet til allergikere gjøre dette umulig. Dette er en interessekonflikt som må løses på andre måter enn ved en lovfestet rett til å ha hund (kjæledyr).

2. Må det til en regulering av hundehold?

Nei – ingen lisensordning eller obligatorisk opplæring. Dyrevermloven gir samfunnet rett til å gripe inn ved miskjøtsel av dyr. Dyrevernemndenes ressurser og mandat bør styrkes for at dyrevermloven skal få et reelt innhold ved håndhevelse. Det bør stilles økte ressurser til rådighet og mandatet bør styrkes. I tillegg bør interesseorganisasjonene støttes for å frivillig øke opplæring og kunnskapen om dyr.

3. Hjelpenhunder.

Ja – Rikstrygdeverket bør dekke utgiftene til opplæring samt tilskudd til hold. Det er en økt forståelse for at hund kan brukes til hjelp og støtte for flere grupper enn de blinde og andre med fysisk funksjonshemming.

4. Båndtvang.

Nei – den generelle båndtvangen bør ikke utvides. Ja – det bør etableres friområder der hunden kan løpe fritt året rundt.

5. Identitetsmerking.

Ja – det bør være et påbud om identitetsmerking.

6. (Forbud mot) Farlige hunder.

Ja. Loven bør utvides til å omfatte alle hunderaser som ikke har normal bitehemning. For eksempel er det i England et større antall raser som er forbudt.

7. Kjæledyrkonvensjonen.

Nei – kjæledyrkonvensjonen bør ikke ratifiseres i sin helhet. Norge bør heller utvikle et eget og innskjerpet lovverk med henblikk på sunnhet og mentalitet i samarbeid med interesseorganisasjonene for kjæledyr for eksempel Norsk Kennelklubb, Rasekattforeningen og Dyrebeskyttelsen.

8. Hund som krysser grensen.

Ja – en utvidelse av opphevingen av karantenebestemmelsene som omfatter USA kan vurderes da det gjelder et land som har en godkjent rabiesvaksine. Det bør imidlertid utredes nærmere for andre sykdommer. RV er ellers generelt for at de karantenebestemmelsene som gjaldt før EØS-avtalen trådte i kraft, skal opprettholdes – vi er imot EØS-avtalen.

Bli med i RVs Faglige Nettverk

Ja, jeg vil gjerne bli med i nettverket for å få informasjon om faglige kamper, bidra med informasjon, knytte kontakter på tvers m.m.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ Sted: _____

Forbund: _____

Klipp ut, og send til:

RVs faglige nettverk, Osterhausgate 27, 0183 OSLO

«Hvem skal ha rett til å opprette tariffavtaler?»

Det er ei viktig strategisk oppgave for heile RV å gjere vårt ytterste for å mobilisere heile fagrørsla i ein felles, prinsipiell forsvarskamp for retten til fagorganisering og streikeretten. Tapar vi på ein skanse, tapar heile fagrørsla. Vinn fagrørsla eitt slag, så vinn vi alle, skriv fagleg leiar i RV, **Terje Kollbotn**. Debatten om einskap i arbeiarlassen held fram frå sist nummer av Opprør.

Dette var temaet på eit seminar på Raud Front-leiren i somar. Denne debatten blir ført vidare gjennom to innlegg frå Arne Rolijordet og Johan Petter Andresen i siste nummer av Opprør (nr. 6/98). Desse to innlegga syner at det er stor usemje både når det gjeld fagleg strategi og taktikk på dette området innan RV (på same måte som det er usemje om dette innan fagrørsla).

Dessto viktigare er det at vi i tida framover (i første omgang fram til RV-landsmøtet i slutten av januar) nyttar tida til å diskutere dette grundig både i Opprør og i andre RV-fora.

Utgangspunktet mitt for denne diskusjonen er at

« *Framleis er retten til fagorganisering og tariffavtale alt anna enn sjølsagt for folk flest. I Norge vert framleis mange, ikkje minst ungdom, skalta og valta med i usikre, midlertidige jobbar med uverdige løns- og arbeidstiløve* »

RV lyt forsvare dei universelle prinsippa om fri organisasjonsrett og streikerett, slik det mellom anna er slått fast i artikkel 23 i FN-erklæringa om menneskerettane og ILO-konvensjon nr. 87

og 98 frå 1948. Desse grunnleggjande menneskerettane har fagrørsla stridd for og må stadig stri for over heile verda.

Framleis er retten til fagorganisering og tariffavtale alt anna enn sjølsagt for folk flest. I Norge vert framleis mange, ikkje minst ungdom, skalta og valta med i usikre, midlertidige jobbar med uverdige løns- og arbeidstiløve. Mange er redde for å få vanskar i jobben eller rett og slett å misse jobben.

I LO-aktuelt nr. 14/98 er det ein større reprintsje med tittelen «Fagforeningkusingas mange ansikter». Her får vi døme etter døme på korleis bedriftsleiarar og

viduelle ordningar. Difor bør det vere ei viktig strategisk oppgave for heile RV (inkludert både Arne og Johan Petter) å gjere vårt ytterste for å mobilisere heile fagrørsla (både i og utanfor LO) i ein felles, prinsipiell forsvarskamp for retten til

« *Det ser ut som om oppsplittinga i konkurrerende og rivaliserende fagforeningar no skyt fart i kjølvatnet av meir marknadsbaserte lønssystem, outsourcing, konkurranseutsetjing og privatisering.* »

fagorganisering og streikeretten. Tapar vi på ein skanse, tapar heile fagrørsla. Vinn fagrørsla eitt slag (som til dømes kampen for tariffavtale ved Big Horn i Drammen i somar og på Mona Lisa i Oslo no nyleg), så vinn vi alle.

Det som gjer diskusjonen vanskeleg, er at det har utvikla seg konkurrerende klubbar, fagforeningar, forbund og hovedsamenlutningar. Dette har både historiske, politiske og økonomiske årsaker. Det ser ut som om oppsplit-

tinga i konkurrerende og rivaliserende fagforeningar no skyt fart i kjølvatnet av meir marknadsbaserte lønssystem, outsourcing, konkurranseutsetjing og privatisering.

Styrkar eller svekkjer dette den organiserte arbeiderklassen si kampevne? Etter mitt syn er framleis den gamle parola «einskap gir styrke» retningssjåvade for organisasjonsdebatten i fagrørsla. Difor er det uheldig at etablerte fagorganisasjonar blir ytterlegare splitta.

Når til dømes ein del LO-organiserte går over til Prifo (Privat-ansattes Fellesorganisasjon) i YS (slik dei har gjort ved Jordan og Pakke-Trans i Oslo), vert einskapen i klassen undergravd. Når dei tilsette ved Fredrikstadbedrifta Ask A/S vurderer å melde seg ut av Fellesforbundet og LO for å danne ein frittstående klubb, er dette eit negativt signal. Det same gjeld utbrotet av Akademikerne frå AF.

RV bør kunne forsvare retten til å vere fagorganisert der ein sjølv vil, samstundes som vi kan vere

viduelle ordningar. Difor bør det vere ei viktig strategisk oppgave for heile RV (inkludert både Arne og Johan Petter) å gjere vårt ytterste for å mobilisere heile fagrørsla (både i og utanfor LO) i ein felles, prinsipiell forsvarskamp for retten til

« *Det ser ut som om oppsplittinga i konkurrerende og rivaliserende fagforeningar no skyt fart i kjølvatnet av meir marknadsbaserte lønssystem, outsourcing, konkurranseutsetjing og privatisering.* »

Når til dømes ein del LO-organiserte går over til Prifo (Privat-ansattes Fellesorganisasjon) i YS (slik dei har gjort ved Jordan og Pakke-Trans i Oslo), vert einskapen i klassen undergravd. Når dei tilsette ved Fredrikstadbedrifta Ask A/S vurderer å melde seg ut av Fellesforbundet og LO for å danne ein frittstående klubb, er dette eit negativt signal. Det same gjeld utbrotet av Akademikerne frå AF.

RV bør kunne forsvare retten til å vere fagorganisert der ein sjølv vil, samstundes som vi kan vere

usamde (av politiske og strategiske grunnar) i det valet som eindel folk har gjort og gjer om kor dei vil vere organisert. Eg forsvarte Winge-jentene i Tromsø sin rett til å streike for tariffavtale gjennom LFF (Luftfartens Funksjonærforening) samstundes som eg meiner at LFF ikkje burde ha brote ut av Handel og Kontor i Norge på 80-talet. Det same gjeld utbrotet av einde stillas- og korrusjonsarbeidarar frå Fellesforbundet til OFS på starten av 90-talet.

Inntil eg blir overtydd om noe anna, meiner eg at alle utbrot frå LO-foreningar og LO-forbund (i alle fall dei siste 10-15 åra) har vore strategiske feilsteg. Dei i RV som meiner at noen av desse utbrota har vore heilt naudsynste og progressive, bør no kome på banen og forklare dette nærare.

Istadenfor ytterlegare oppsplitting, treng vi mykje nærare samarbeid og kamffelleskap mellom fagorganisasjonane. «Kvinner på tvers»-organiseringa, Trondheimskonferansen og andre faglege fora, felles opptreden mellom Norsk Transport-arbeiderforbund og Norsk Rutebil-arbeiderforbund under årets tariffoppgjjer og samarbeidsforhandlingane mellom Norsk Kommuneforbund og Norsk Helse- og Sosialarbeiderforbund er gode døme på ei utvikling i rett lei.

På lokalplanet har det gjennom mange år vakse fram eit tettare fagleg fellesskap på tvers av forbunds-

grensene, til dømes i kampar for lokalsjukehus, forsvar av hjørnesteinsbedrifter og i EU-kampen. Slike vellukka døme på aksjonsfellesskap og naturleg organisasjons-samarbeid over tradisjonelle faglege grenser, bør vi i RV få betre fram og vere med på å vidareutvikle.

Det har etter mitt syn vore ein styrke at vi i Norge og dei andre nordiske landa har hatt ein større hovedorganisasjon (LO) og berre eitt

landsomfattande forbund og ein landsomfattande tariffavtale for dei fleste yrkes- og faggrupper innan arbeiderklassen i motsetnad til mange land i det sørlege Europa, der det er fleire hovedorganisasjonar etter politiske skiljeliner.

Det bør vere ei viktig oppgåve å få LO-forbunda, LO lokalt og etterkvart heile LO til å vedta å vere fri og partipolitisk ubunden. Då vil både Norsk Helse- og Sosialforbund, Norsk Rutebil-arbeidarforbund, Norsk Lærerlag og mange andre som i dag er med i YS, AF eller er organisasjonslause lettare kunne bli med i LO.

Dette vil vere eit viktig bidrag til å svekkje AP-leiinga sitt grep om fagrørsla. Ein klubb/ei fagforening og felles tariffavtale for alle med same grunnleggande klasseinteresser på arbeidsplassen, er strategisk viktig både på kort sikt (til dømes i tariffoppgjjer og mot privatisering) og i kampen for eit arbeidarstyrt samfunn (sosialismen).

«Istadenfor ytterlegare oppsplitting, treng vi mykje nærare samarbeid og kamffelleskap mellom fagorganisasjonane.»

Revolusjon!

Gruppa REVOLUSJON deltar i alliansen RV fordi vi mener at den revolusjonære venstresida trenger å forene kreftene omkring de viktigste kampoppgavene.

I tillegg jobber vil for utvikling av marxistisk-leninistisk enhet, som forutsetning for å rekonstituere et kommunistisk parti i Norge.

SJEKK VÅRE SIDER PÅ INTERNETT
home.sol.no/~shoku/revolusjon.html

Som ABONNENT på bladet Revolusjon (kr. 100,-/1 år) får du også utgivelsene av vår SKRIFTSERIE. Disse titlene foreligger:

Hefte 1: Kommunistisk opprop til verdens arbeidere og folk (Quito-dokumentet)

Hefte 2: Arbeiderklassen i vekst og endring

Hefte 3: Maosimen – et revolusjonært blindspor

Hvert hefte koster kr. 20,- + porto. Du får alle tre for kr. 50,- + porto. Portofritt ved forskudd til Forlaget Revolusjon, boks 3458 Bjølsen, 0406 OSLO, giro 0819 2065241.

Liste over materiell som kan bestilles fra RV

Sendes til:

RV, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo
eller faks til 22 98 90 55.

Materiellista er ajourført: 20.8.98.

Pris:

Fallskjermjegerpakke:

.....stk. Innhold: Fattig og rik-rapporten, plakat, løpeseddel, klistremærke, brevet til NHO + porto kr 35

Bøker:

.....stk. *Livet bak murene* kr 40

Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997

.....stk. *20 år med RV i kommunestyre og fylkesting - to år på Stortinget.* kr 10

Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.

Hefter:

.....stk. Fattig og rik kr 20

RV-rapport om klasse-Norge. Ansvarlig: Finn Olav Rolijordet

.....stk. Feministisk sosialisme? kr 10

Av Kjersti Ericsson.

Innledning på Sosialismestevnet 9.5.98.

.....stk. Arbeiderkamp mot privatisering i Argentina kr 40

Av Juan Carlos Orieta. Rapport fra studiereise.

.....stk. Ny Golfkrig? kr 10

Klipphefte om Irak-USA-konflikten

Redigert av Kristine Mollø-Christensen

.....stk. Om kontantstøtten kr 10

Klipphefte redigert av Maj Lindholt

.....stk. Lærdommer fra forsøk med kr 10

sosialistisk økonomi

Av Peder Martin Lysestøl. Debattheft.

.....stk. Om statsbudsjettet 1998 kr 10

Av Finn Olav Rolijordet.

.....stk. For en helhetlig eldreomsorg kr 10

Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen.

.....stk. Anti-rasistisk Manifest. kr 10

.....stk. Ja, vi elsker.

Studie i det nasjonale spørsmål.

Av Jørn Magdahl. kr 50

.....stk. Fortsatt kamp mot EU!

Nei til den utvida EØS-avtalen! kr 10

Av Solveig Aamdahl.

.....stk. RV krever 6-timers dag nå! kr 10

Av Nina Aakernes og Rune Soma.

Studiesirkel:

.....stk. RVs prinsippprogram og arbeidsprogram. kr 20

.....stk. Studiesirkel på RVs prinsippprogram. kr 20

Av Jørn Magdahl. Arbeidshefte.

Revidert desember 97.

Løpesedler:

.....stk. Verveløpeseddel med postgiro gratis

.....stk. Overskuddene til felleskassa kr 0,50

- bli fallskjermjeger du også

Plakater:

.....stk. Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon) kr 5

.....stk. Overskuddene til felleskassa kr 1

- bli fallskjermjeger du også

Klistremærker:

.....stk. Overskuddene til felleskassa kr 1

- bli fallskjermjeger du også

.....stk. RV-flagget - trenål. kr 30

RV skal sende bestillinga til:

Navn _____

Adresse _____

Postnummer _____

Poststed _____

Sjuskete arbeid om MAI-avtalen

Regjeringens analyse av MAI-avtalens miljøkonsekvenser holder ikke mål. Sentrale temaer er rett og slett utelatt, og RV kritiserer regjeringen for mangelfullt arbeid.

Av Kristine Mollø-Christensen

Regjeringa har lagt fram sin miljøkonsekvensanalyse knytta til MAI-avtalen. Men analysen er ufullstendig, og behandler i tillegg bare en liten del av det omfattende feltet som MAI-avtalen vil ramme.

Problemstillingene knyttet til land i sør, til angrepene på demokratiet, angrep på faglige rettigheter, distriktene, urbefolkningsgrupper og så videre blir kraftig påvirket av MAI-avtalen; men er ikke nevnt i regjeringens analyse. Men regjeringen ser verken ut til å ville utrede noen konsekvenser for disse områdene – eller ha noen offentlig diskusjon rundt dem.

Miljøkonsekvensanalysen er i sin helhet et lite tilfredsstillende arbeid og berører overhodet ikke sentrale emner knyttet til miljø og demokrati, blant annet hvordan det vil være mulig for lokalsamfunn å beskytte seg mot plyndring og miljødeleggelse gjennom å knytte betingelser til investeringene.

Tilsidesetting av forpliktelser

Den multilaterale investeringsavtalen (MAI) skal bli de transnasjonale selskapers grunnlov, og vil gi ubegrensede rettigheter til investeringsselskapene. Regjeringen hevder i miljøkonsekvensanalysen at MAI-avtalen introduserer «forutsigbare, ikke-diskriminerende felles regler for, og fremtidig liberalisering av, internasjonale investeringer» og at det «ikke vil få negative konsekvenser for norsk miljøpolitikk».

Dette er i beste fall skremmende naivt; i verste fall er det en total tilsidesetting av de forpliktelser Norge har inngått i forhold til miljø, Rio-konferansen og Agenda 21, og tilsidesetting av en rekke andre grunnleggende samfunnsmessige hensyn.

MAI-avtalen rammer det fattigste landene i sør hardest. Her fra et av Brasils mange slumområder

Konsekvensanalysen har i tillegg en utilfredsstillende behandling av andre problemstillinger blant annet forholdet til internasjonale miljøavtaler, en generell drøfting av problemene med økt privatisering og liberalisering som vil bli en følge av MAI-avtalen, og økt press på utnyttning av naturressurser.

Settes på dagsorden

Utredningen har altså et svært begrenset

utgangspunkt: både i tid (dagens miljøpolitikk), tema (sentrale tema for en bærekraftig utvikling er ikke analysert) og sted (Norge som en meget liten del av verden, og). Det er derfor ikke overraskende at konklusjonen av notatet blir at MAI vil få liten konsekvens for dagens miljøregelverk i Norge.

RV-leder Aslak Sira Myhre og Internasjonalt ansvarlig i RV Kristine Mollø-Christensen har skrevet brev til

Utenriksdepartementet, der de kritiserer utredningen av miljøkonsekvensene av MAI-avtalen.

Rød Valgallianse er av den oppfatning at Norge bør være drivkraft i å få stoppet MAI-avtalen, og RVs kommune- og fylkestingsrepresentanter vil ta initiativ til å få på dagsorden MAI-avtalens konsekvenser for lokalt selvstyre og miljø i forbindelse med arbeidet med Agenda 21.

Forslag til ledelse i RV?

**Ta kontakt med leder i
forbredende valgkomité,
Anne Steinsland.**

**p 69 88 59 40
m 95 06 12 90**

Venstre om!

Utgitt av Revolusjonært Forbund.
Nå kommer vi som månedsblad!
Bestill abonnement eller gratis
prøveeksemplar fra:

Venstre om!

Pb 2718 Møhlenpris
5026 Bergen

MAI på lokalt plan

Nå på høsten vil Agenda 21 være på dagsorden i mange kommunestyre og fylkesting. Ta opp MAI-avtalen i forbindelse med det!

Kristine Mollø-Christensen

MAI-avtalen vil føre til mange begrensninger i lokaldemokratiet. Ett eksempel: en kommunes boikott av Shell slik det skjedde mens apartheidregimet fortsatt satt ved makten i Sør-Afrika, vil bli forbudt. Og hvis dette hadde skjedd i MAI-avtalens tid hadde kommunen måttet betale erstatning. EØS-avtalens regler for anbud setter klare grenser for bruk av lokal arbeidskraft.

MAI-avtalen vil umuliggjøre favorisering av lokal arbeidskraft også på mindre prosjekter. Lokalsamfunn har faktisk ikke rett til å stille noen betingelser overfor investeringsselskapene, verken miljøkrav, krav til etableringsperiode, krav til bruk av lokal arbeidskraft eller andre krav. *Hvor blir lokaldemokratiet av? Jo det vil bli ofret for rettigheter for de transnasjonale selskapene.*

MAI-frie soner

I USA har anti-MAI-bevegelsen konsentrert mye av arbeidet sitt på å få lokale myndigheter til å opprette MAI-frie soner. Det har vært et effektivt middel for å få på dagsorden hvilken samfunnsomgripende avtale MAI er.

Alle folkevalgte i RV skal få tilsendt et argumentnotat og et forslag til vedtak fra RV sentralt. Materialet skal være klart i slutten av uke 41 hvis du ikke har fått det – kontakt RV sentralt.

Generell MAI-informasjon

Det finner du i Opprør nr. 4/98 eller på RVs nettsider. Klassekampen har bakgrunnstoff om globalisering på sine nettsider. Og Nettverk for MAI-motstand har egen nettside <http://www.u-fondet.no/mai/mai.htm>

Felles grunnlag for motstand

«Debatten om MAI er i sin kjerne en debatt om demokrati», heter det i det felles dokumentet som danner grunnlag for Nettverk for MAI-motstand.

Den multilaterale avtalen om investeringer, MAI, skal etter planen omfatte store deler av det økonomiske livet og alle former for investeringer, både investeringer i produksjon, i fast eiendom, i aksjer og andre verdipapirer. Hovedprinsippet er ikke-diskriminering: utenlandske investorer og investeringer skal behandles minst like gunstig som nasjonale.

Spillereglene i MAI er uten balanse. MAI gir rettigheter til dem som vil investere, og tar vekk rettigheter fra regjeringer og lokale folkevalgte organer. Det skjer ved at MAI gir selskaper som investerer i andre land, juridisk ryggdekning for å reise sak mot offentlige ordninger som verner miljø, helse og rettigheter i arbeidslivet. Ingen andre, verken regjeringer, miljøorganisasjoner, fagforeninger, kvinneorganisasjoner eller andre folkelige organisasjoner, kan reise sak med utgangspunkt i MAI-avtalen. MAI gir investorer og selskap rettigheter overfor alle slags offentlige inngrep, både overfor lover, forskrifter og administrativ praksis – og overfor offentlige myndigheter på alle nivåer, fra det internasjonale til det lokale.

MAI-avtalen vil gi mer makt til selskaper i Nord, på bekostning av folk og nasjoner i Sør. Utviklingsstrategier som har vært sentrale for utviklingen i Nord (som vern

MAI fratrar lokalbefolkningen retten til å bestemme over sine ressurser.

av egne ressurser og eget næringsliv) blir umuliggjort i MAI. Utviklingsland har flere ganger gått i mot liknende multilaterale investeringsavtaler. «Nettverket for MAI-motstand» (NMM) har stikk motsatt utgangspunkt:

Debatten om MAI er i sin kjerne en debatt om demokrati: om det er konsern eller samfunn som skal være de grunnleggende enhetene i verdenssamfunnet – og om det er konsern eller samfunn som i dag trenger traktatfesting av sine grunnleggende rettigheter.

«Nettverket for MAI-motstand» legger til grunn at det er demokratisk organiserte samfunn som bør være de grunnleggende enhetene i verdenssamfunnet. Slike samfunn bør blant annet ha handlefrihet til å gripe inn med aktiv styring på markedene for varer, tjenester, kapital og arbeidskraft – også om dette skulle hindre den frie flyten på deler av disse markedene.

Nettverket for MAI-motstand legger til grunn at hensyn til konkurranse og nasjonal ikke-diskriminering ikke kan gå foran viktige samfunnshensyn. Hvilke samfunnshensyn det kan dreie seg om, og hvordan de kan beskyttes,

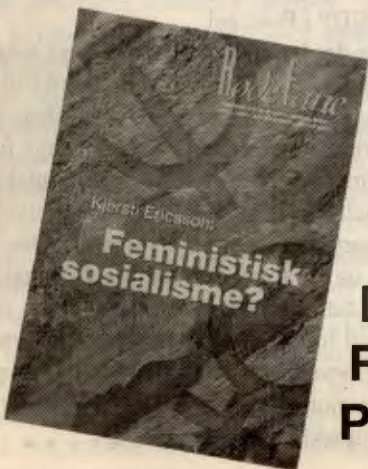
kan spesifiseres i internasjonale avtaler. Slike avtaler kan bygges opp skrittvis mellom grupper av stater, men bør ha som mål å bli globale.

Ethvert land skal selv kunne forbedre sine miljøkrav, sitt forbruker-vern og sitt vern om folks helse utover det som følger av internasjonale avtaler. Det kan ikke komme på tale med ordninger der stater kan dømmes til å betale erstatning hvis de innfører høye standarder for miljø, arbeidsvilkår, helse og sikkerhet. Faglige rettigheter og andre grunnleggende demokratiske rettigheter, inkludert kvinners og barns rettigheter, må sikres gjennom rettslig forpliktende avtaler.

Ethvert land skal selv kunne velge de virkemidlene som trengs for å sikre levedyktige lokalsamfunn og en allsidig og forsvarlig ressursutnyttelse. De land som ønsker det, må kunne ha styringsmuligheter og kunne fastlegge omfanget og betingelsene for utenlandske oppkjøp av bedrifter, naturressurser og eiendom.

«Nettverket for MAI-motstand» vil arbeide for slike speilvendte alternativ til MAI-avtalen og for at Norge ikke blir en pådriver for internasjonale avtaler som bryter disse prinsippene.

Kjersti Ericsson innledning fra RVs Sosialisme-stevne i mai utgis som ekstranummer av Røde Fane.

Heftet er på 32 sider, og kan bestilles i løssalg. Pris: 30 kroner, pluss porto og oppkrav. Ved bestilling av mer enn 10 hefter er prisen kr. 20.

Du kan spare porto og oppkravsutgifter ved å sende beløpet til Røde Fane, Postboks 124 Sentrum, 3251 Larvik. Postgiro 0804 2208478.

Fram for et internasjonalt arbeid

Det ha aldri vært viktigere med internasjonalt arbeid enn nå, skriver **Kristine Mollø-Cristensen**. I denne kommentaren oppsummerer hun hvordan det internasjonale arbeidet har blitt drevet, så langt i denne perioden.

Peder Martin Lysestøl etterlyste i Opprør nr. 8. 97 et større internasjonalt arbeid i RV. I Peder Martins innlegg lister han opp «En rekke faktorer taler for at det i dag er mulig å utvikle et sterkt internasjonalt arbeid: - den norske kapitalen er internasjonal mer enn noengang - fagforeningene må se ut over grensene - aldri har folk reist så mye som i dag, og aldri har det vært så billig å reise - aldri har Norge hatt så mange innbyggere som er kommet fra andre land som i dag - aldri har så mange studenter studert verden over som i dag og aldri har så mange norske studenter vært opptatt av forhold i andre land som i dag.» Jeg kan bare slutte meg til og si meg helt enig. Hva gjør vi så med dette faktum?

Internasjonalt utvalg, har vedtatt at vi skal forsøke å reise en diskusjon om internasjonale spørsmål i Opprør - som en forberedelse til Landsmøtet blant annet. Men skal vi få til det, er det også viktig at folk vet hva som faktisk gjøres i dag. Da RV ikke har klippekort til media, og ikke alle leser Opprør like godt som de burde, blir en del av dette innlegget viet hva RV faktisk gjør av internasjonalt arbeid.

Mer internasjonalt orientert RV-ledelse

Det har i denne landsmøteperioden vært en mer internasjonal vinkling på både landsstyrets, arbeidsutvalgets og dagligledelsens arbeid. Internasjonalt utvalg har forsøkt å initiere til internasjonale kontakter og fokusering også i de andre utvalgene i RV.

RV-ledelsen (LS/AU/DL) har sendt ut pressemeldinger eller laget/støttet uttalelser om blant annet Norge og Tyrkia, om feriereiser til Tyrkia, om rettsaken mot HADEP i Tyrkia, om utnevningen av Pinochet til senator, Chiapas, støtte til Kosova-albanernes kamp, protester mot dommen over ledelsen av Herri Batasuna, mot USAs bombing av Afghanistan og Sudan, mot Canadas behandling av iranske flyktninger, om Bio-bioområdet hvor indianere står

overfor kraftgiganten ENDESA.

I flere av disse tilfellene har RV-ledelsen vært aktivt med på å arrangere demonstrasjoner/aksjoner i Oslo. RV er medlem av Fellesutvalget for Palestina, FORUM for utvikling og miljø og Fellesrådet for Afrika og TEAM og er knyttet til aksjonen for Tobinskatt (avgift på valutatransaksjoner). Det har vært satt av ressurser til å arbeide sammen med nettverk i Europa mot utviklingen i Den europeiske union, og RV gjorde arbeidet slik at over 50 norske aktivister og fagforeningsfolk var tilstede på den store demonstrasjonen i Amsterdam i fjor.

Irak og MAI

Men de to viktigste internasjonale sakene har vært arbeidet for å oppheve sanksjonene mot Irak og arbeidet for å få på plass et nettverk mot MAI-avtalen. Arbeidet med Irak har vært drevet hovedsakelig i samarbeid med AKP og Det arabiske Hus. En underskriftskampanje for opphevelse av sanksjonene, en gulfaksjon med over 30 organisasjoner tilsluttet i Oslo mot USAs aggresjon, åpent møte, og nå arbeidet med Irak-markering på FN-dagen 24. oktober med stand/møter og utdeling av løpesedler, er resultater av dette arbeidet. RV har også utgitt et klippehefte om Irak/USA-konflikten.

RV var sammen med Naturvernforbundet den eneste norske organisasjonen som tilsluttet seg et internasjonalt MAI-opprop tidlig på våren. Siden har MAI-avtalen vært diskutert i Internasjonalt Utvalg og i Arbeidsutvalget som prioriterte å sette av krefter til å få etablert et anti-MAI-nettverk i Norge. RV innkalte til et oppstartmøte 25. juni og har siden vært drivkraft for å få på plass nettverket. For RVs del har det vært viktig å få et bredt nettverk - og det å jobbe direkte rett mot fagbevegelsen.

Nettverk for MAI-motstand er nå formelt stiftet, og en pressekonferanse avholdes i slutten av september hvor en felles plattform og utfordringer til regjeringa blir presentert.

Nettverket består allerede av en rekke solidaritetsorganisasjoner, miljøorganisasjoner, politiske partier, kvinneorganisasjoner, ungdomsorganisasjoner (som Changemaker, Kirkens Nødhjelps ungdomsorganisasjon, Press, AUF og Senterungdommen) samt fagforbundene Norsk Kommuneforbund, Norsk Lærerlag og Fellesorganisasjonen.

Metoden

Måten RVs internasjonale arbeid drives er en direkte følge av det vedtaket som ble gjort i siste landsmøteperiode angående retningslinjer for det internasjonale arbeidet. Metoden som hele tiden er brukt i forhold til internasjonalt arbeid er å bygge allianser, ta kontakt i mange og ofte nye miljøer, være en aktør for samhandling i internasjonale spørsmål.

RV-ledelsen snakker stort sett med de som tar kontakt og ønsker å snakke med oss. Men det tas lite initiativ overfor politiske partier fra RVs side. Det siste året har vi blant annet hatt møter med Kurdistans selvstendighetsparti, Iraks kommunistiske Parti, en australsk progressiv valgfront, LAB - baskisk fagbevegelse, SACP - det sørafrikanske kommunistparti, URNG - frigjøringsbevegelsen i Guatemala, KLA fra Kosova og iranske aktivister. Vi har deltatt på Enhedslstens landsmøte og sendt hilsen til UDP i Portugal.

Jeg tror det fremdeles bør være mest viktig for RV å prioritere arbeid knyttet opp til folkelige bevegelse og internasjonale aksjoner og nettverk. RV består av folk med mange forskjellige meninger om hvilke parti-kontakter eventuelt skulle ha. Det å prioritere etablering av partikontakter vil uovergerlig føre til splittelse og et tafatt internasjonalt engasjement over tid. Det som RV derimot burde forsøke å få til framover er en bedre kontakt med frigjøringsbevegelser samt forskjellige typer av organisasjoner i de landene hvor Norge som imperialistmakt er ute og viser seg.

Under det rosa teppet

Den svenske frilancejournalisten og litteraturviteren Nina Björk gav i 1996 ut boka «Under det rosa tækket». Den kommer i norsk utgave nå i høst.

Av Ann-Mari Volden

Tittelen på boka henspiller på ordningen med å legge jentebabyer i rosa tepper på fødeavdelinga, og det rosa teppet er da for Björk et symbol på de krav og forventninger til kvinnelighet som legges på jenter helt fra fødselen av. Guttebabyer får (selvfølgelig) blå tepper – med tilhørende forventninger og krav om mannlighet. Om vi får et rosa eller et blått teppe er avgjørende for hele vår fremtid, både for hvordan vi ser på oss selv, og for hvordan andre oppfatter oss og tolker våre handlinger.

I boka oppfordrer Nina Björk oss sterkt til å kaste av oss det rosa teppet og skape vår identitet først og fremst som mennesker i stedet for kjønn. «Låt oss slippa de outtalade önskingarna från det rosa täcket, låt oss slippa ett livsmanus skrivet utifrån kön». Hun mener at dette er den viktigste kampen kvinnebevegelsen står overfor i dag.

Naturlig kvinnelighet?

«Kvinnelighet» er et ord som peker mot en hel verden av forestillinger, en hel identitet. I boka viser Björk hvordan «kvinneligheten» blir formidlet i kvinnemagasinene, det politiske liv, film og litteratur, og hvor motsetningsfulle disse forestillingene og forventningene ofte er. Hun viser blant annet med eksempler fra motemagasinene hvordan de kulturelle og ideologiske oppfatningene om hva kvinnelighet skal innebære blir fremstilt som naturlig, biologisk bestemte.

En kvinne blir «naturlig kvinnelig» først etter å ha maskert seg med feminine klær og sminke, og lært seg hvordan en kvinne bør oppføre seg. Motemagasinene har på 1990-tallet også forsøkt å få oss til å tro at vi er modige hvis vi tør å være kvinnelige, det vil si bruke masse tid og krefter på kropp og utseende. Å være kvinnelig er altså ikke noe vi er ubevisst, sånn uten videre. Den medfødte kvinneligheten må læres inn.

Livmorsfeminismens hegemoni på 1980-90-tallet.

Nina Björk tar i boka et kraftig oppgjør med «Livmodersfeminismen», som hun mener har vært nærmest hegemonisk på 1980- og 90-tallet. Med utgangspunkt i det biologiske faktum at kvinner kan føde barn, ser de på moderskapet som en naturlig kvinnelig identitet.

Livmorsfeminister opphøyer andre såkalte naturlige kvinnelige egenskaper, som for eksempel evne til å vise omsorg, intuisjon. Björk advarer mot å idealisere den undertrykte gruppas egenskaper. Hun peker på at det er nettopp undertrykkinga som skaper de revolusjonære egenskapene i gruppa. Björk åpner videre for muligheten til å se på moderskapet som en protest mot den mannlige og den kapitalistiske kulturen.

Björk hevder at livmorsfeministene bidrar til å opprettholde ulikhet mellom menn og kvinner, og at det mannlige forblir ordnet hierarkisk over det kvinnelige. I patriarkatet blir det mannlige høyere verdsatt enn det kvinnelige av både kvinner og menn. Og kvinner bekrefter sin identitet nettopp ved å handle slik at de kommer i en underordnet posisjon i forhold til menn.

Livmorsfeminismen er ikke politisk farlig, den truer ikke pa-

triatkats hierarkiske kjønnsfordeling, og får dermed bred støtte fra mannlige og konservativt hold. Men den er farlig for alle som ønsker et rettferdig samfunn.

Patriarkatet, en ideologi vi kaller virkelighet.

Den usynlige patriarkale ideologi kalles «virkelighet», i følge Björk. For at det patriarkale samfunnet skal kunne fremstå som demokratisk må kvinners underordning, både i den private og den offentlige sfæren, fremstå som resultat av kvinners frivillige valg og prioriteringer.

Björk bruker debatten om kjønnskotering til høye stillinger ved universitetene i Sverige i februar 1995 som eksempel på hvor hjernevasket vi er av patriarkalsideologien. Da sosialdemokratene foreslo kjønnskotering som virkemiddel til å få flere kvinner i disse stillingene ble det oppfattet som at (kvinn-)kjønn plutselig skulle gå foran kunnskap og kompetanse.

At rundt 90 % av alle professorer, fakultets- og instituttledere og rektorer var menn, ble oppfattet som resultat av objektivitet og kompetanse, ikke at menn på noen som helst måte kunne være privilegert som kjønn. Björk er opprørt over at universitetene får drive sin patriarkalske politikk i så stor grad som de gjør. Universitetene får drive vår usynlige ideologi videre nettopp gjennom å ikke se den som ideologi eller politikk – men tvert i mot som objektivitet og kompetanse.

Avskaffe kjønn?

Björk mener at feminister må kjempe aktivt for frigjøring fra faste kjønnsidentiteter. En virkelig kvinnefrigjøring ligger ikke i at kvinner får samme makt som menn, men at kjønn som navn på forventninger om egenskaper, oppførsel og utseende blir uaktuelt. Kjønn må opphøre å være tolkningsramme for hvordan individer bedømmes.

Hun ønsker en feminisme som vil oppløse «Kvinnen» og «kvinneligheten». (Og dermed også «Mannen» og «mannligheten», går jeg ut i fra) For det første tvinges kvinner til å bli Kvinnen, være det skjønne objektet og å få sin identitet forminskert til sin kvinnelighet. I tillegg mener Björk, utgjør kvinner en egen klasse som nedvurderes økonomisk, sosialt, psykologisk og politisk

Feminismen står i dag, i følge Björk, overfor et paradoks. På den ene siden er den en politisk bevegelse for kvinners rettigheter, og på den andre siden er den en politisk bevegelse som bør oppløse «kvinneligheten» som basis for et menneskes identitet. Hun konkluderer med at kvinnebevegelsen må gå inn for å avskaffe kjønn som biologisk og sosial kategori. Men at vi likevel er nødt til å beholde kjønn som politisk kategori, så lenge det er et faktum at kvinner som gruppe har mindre økonomisk og politisk makt enn menn.

« Den 'kvinnliga identiteten' kan och bör förändras – och som feminister bör vi föra diskussionen om hur denna förändringen ska se ut. Det handlar om att erkänna att 'kvinnlighet' är nogonting vi skapar här och nu, med trådar från gårdagen och med sikte mot morgondagen. Vilket innehåll vill vi, här och nu, ge detta begrepp, denna identitet? »

Rød ★ Ungdom trenger Rebell. Rebell trenger deg. Du trenger Rød ★ Ungdom.

Når det er flere som selger enn som kjøper ...

Enhver revolusjonær ungdomsorganisasjon med respekt for seg selv har et blad. Rød ★ Ungdom har respekt for seg selv, men vi trenger flere abonnenter for å kunne fortsette med det.

Rebell er et av de beste ungdomsbladene på den politiske venstresida. Vi skriver om internasjonal solidaritet, statsbudsjettet, ungdomskultur, nye bøker, gamle filmer, kvinneundertrykkinga, Svartlamon, sosialisme, Kjell Inge Røkke, homokamp, statlig rasisme, lik rett til utdanning, ungdom i arbeid, antirasisme... Kort sagt - om hva som skjer i Norge og verden sett med radikal ungdoms øyne.

Akkurat som den revolusjonære bevegelsen trenger Klassekampen, trenger Rød ★ Ungdom Rebell. Vi trenger Rebell for å spre vår analyse av verden og gjøre den tilgjengelig for flest mulig. Vi trenger Rebell for å framstå som en landsdekkende organisasjon med ett ansikt.

Den revolusjonære bevegelsen i Norge trenger Rød ★ Ungdom, for Rød ★ Ungdommere slutter ikke å være revolusjonære når de ikke er ungdommer lenger. Men Rød ★ Ungdom trenger penger for å overleve - vi trenger flere Rebellabonnenter.

...trengs det ny giv!

JÅ, jeg vil abonnere på Rebell.

For abonnementet vil jeg betale _____ kr

(Du kan også ringe oss på 22989070 eller sende e-post til raud@ungdom.org)

Navn, adresse, postnr/sted, tlf:

Porto

Rød Ungdom
Osterhausgt 27
0183 OSLO

P r i s e r :

Et vanlig abonnement koster **110 kr**
men har du råd til det blir vi glade hvis du tegner et støtteabonnement til **200 kr**

REBELL
Trenger Penger